

Enid Blyton

LA NENA

MÉS REBEL

VOL GUANYAR

 Brúixola

Escrit per ANNE DIGBY

Il·lustrat per KATE HINDLEY

Enid Blyton®

LA NENA

MÉS REBEL

VOL GUANYAR

Escrit per Anne Dibgy
Il·lustrat per Kate Hindley

 Brúixola

ÍNDEX

1	La verdadera Kerry Dane	7
2	La Belinda sorprèn l'Elizabeth	22
3	Una entrada triomfal	28
4	L'Elizabeth es mossega la llengua	35
5	En Julian té una sospita	43
6	La nena més rebel vol guanyar	55
7	Un resultat molt ajustat	66
8	Cal escollir monitors nous	75
9	L'Emma parla amb l'Elizabeth	88
10	L'Elizabeth planta cara	98
11	La nena més rebel se'n surt malgrat tot	106
12	Una assemblea molt agradable	115

CAPÍTOL 1

LA VERTADERA KERRY DANE

—E spera un moment, papa! —va cridar l'Elizabeth Allen mentre es posava davant del carretó portaequipatges—. Sisplau, necessito treure una cosa del meu bagul.

Les llargues vacances d'estiu s'havien acabat. L'Elizabeth i el seu pare eren a la gran estació de ferrocarrils de Londres, on ella agafaria un tren per tornar a l'interнат. Aquell dia el senyor Allen havia de baixar a Londres per negocis, per això l'havia acompanyada a l'estació amb el cotxe.

Hi havien arribat amb més de mitja hora d'antelació, però l'Elizabeth es va alegrar molt en veure que els seus amics en Julian i la Joan ja hi eren i l'estaven buscant. La nena va córrer a parlar amb ells.

Ara els tres nois caminaven al costat del senyor Allen, que empenyia el carretó portaequipatges a la recerca de l'andana 14.

—Mai no endevinaràs què m'acaben de dir en Julian i la Joan! —va exclamar l'Elizabeth, i el seu pare es va aturar—. La Kerry Dane arribarà en qualsevol moment. La verdadera Kerry Dane en persona!

—I qui és aquesta noia? —preguntà el senyor Allen.

—Oh, papa! —rondinà l'Elizabeth, que ja havia apartat la seva capsa carmanyola i la bossa d'esport de sobre del bagul de l'internat. Era un bagul marró força elegant amb el seu nom, «E. ALLEN», pintat de color negre—. Ja saps... *El viatge de la Zara!*, aquella pel·lícula tan bona que vaig anar a veure amb la mama durant les vacances. La Joan també l'ha vista. Tothom l'ha vista!

—Ah, aquella pel·lícula que la teva mare i tu vau anar a veure dues vegades? Protagonitzada per una noieteta de qui ningú no ha sentit parlar?

—Sí, la Kerry Dane! Era una nena de col·legi normal i corrent de Londres, fins que la gent del cinema la va descobrir, i ara la coneix tothom. Tothom menys tu, papa! És meravellosa, de debò —va dir l'Elizabeth, que es va agenollar davant del carretó i va obrir el seu bagul de bat a bat—. És exactament el tipus de persona que m'agradaria ser.

L'Elizabeth remenava el bagul com una boja, desordenant-ne el contingut a mesura que avançava. Els llibres, les peces de vestir i les fotos emmarcades estaven a punt de caure. Però no hi havia manera de trobar el que buscava. On era? Ai, que potser havia oblidat portar-lo aquell trimestre...?

—Dius que aquesta nena és aquí? A l'estació? —preguntà el senyor Allen, sorprès—. Potser sí, però, Elizabeth, aquest no és el lloc ni el moment per desfer l'equipatge!

—A l'estació no, senyor —va explicar en Julian, mentre amb els seus ulls de color verd brillant es divertia contemplant l'Elizabeth de genolls i els vianants havent-la d'esquivar—, al gran cinema que hi ha aquí al costat. La sala sempre s'omple de gom a gom i creiem que passarà per aquí a les deu per parlar amb tots els fans que estiguin fent cua.

—Aleshores, es mullarà —va comentar el senyor Allen—, perquè plou.

—Hi ha un avís a fora del cine. En Julian l'ha vist quan veníem! —va intervenir la Joan, que tot i el seu aire tranquil de sempre, estava tan excitada com l'Elizabeth—. Tant de bo tinguem temps d'aconseguir que ens signi un autògraf.

—Visca! —va cridar l'Elizabeth, brandant alguna cosa triomfalment—. El meu quadern d'autògrafs. Estava segura que el portava. Era al fons de tot, que típic! Ho sento, papa.

Mentre els altres entaforaven totes les coses a dintre del bagul i el tancaven, l'Elizabeth acariciava la coberta de pell blanca del seu preuat quadern d'autògrafs. El va fullejar i va veure-hi els missatges que hi havien escrit alguns dels alumnes que s'havien graduat al final del trimestre passat. N'hi havia dos de molt especials: els d'en William i la Rita, que havien estat el noi cap i la noia cap. Que bé si també pogués aconseguir l'autògraf de la Kerry Dane! Seria una altra signatura valuosa per afegir a la seva col·lecció.

—No trigarem gaire, papa —va dir ràpidament, mentre ajudava el seu pare a apilar tot l'equipatge al carretó.

—Espera, espera —protestà el pare—, no puc permetre que perdis el tren, ja ho saps. No sé si t'he de deixar...

—Oh, sisplau, papa! —suplicà la nena—. No tornaré a tenir una oportunitat com aquesta. No perdrem el tren, t'ho prometo. Encara tenim mitja hora! —i es va girar cap als seus amics perquè li fessin costat—. No perdrem el tren per res del món, oi que no?

—I tant que no —va corroborar la Joan.

—No suportaria perdre'l, de debò! —va assegurar l'Elizabeth.

I era ben cert. Havia esperat amb candeletes que arribés el dia d'agafar el tren per tornar a Whyteleafe School. A bord hi trobaria un munt de gent coneguda i també uns quants alumnes nous. Sempre era un moment emocionant. A més, ella s'estrenaria a la classe de segon! Tan aviat com comencés el curs, s'elegirien els nous noi i noia cap i els alumnes de segon hi podrien votar!

—M'asseguraré que tornem a temps. És l'andana 14, oi, senyor? —va dir en Julian, fent veu de noi gran—. El cinema és passada aquella arcada, just al costat de l'entrada de l'estació.

—I la Joan és monitora i també vigilarà —va insistir l'Elizabeth, i quan s'adonà que els altres dos s'havien deixat posats els impermeables quan havien pujat l'equipatge al tren, afegí—: Mira, papa, si vols em posaré l'impermeable i així no em mullaré l'uniforme.

—D'acord —va accedir el seu pare, que sabia com odiava l'Elizabeth aquell vell impermeable. El va treure

d'una bossa i l'hi va donar—. Així doncs, pujaré el teu equipatge al tren i ens trobarem al taulell de facturació d'aquí a un quart d'hora.

—Oh, gràcies, papa!

Els tres amics van sortir corrent de l'estació en direcció al cinema. Tot i que era d'hora, ja s'havien format cues. La brillantor de les llums del cinema es reflectia a la vorera molla per la pluja. El rètol lluminós anunciava: *EL VIATGE DE ZARA, PROTAGONISTA: KERRY DANE*. I allà hi havia el cartell que en Julian havia vist abans:

Avis

Ens complau anunciar la visita sorpresa de Miss Kerry Dane. Vindrà a parlar amb els fans que facin cua i signarà autògrafs de les 10.00 h a les 10.15 h, avui al matí.

El cartell es trobava al costat de l'entrada principal del cinema, davant les grans portes de vidre. Un policia i un conserge vestit amb un uniforme vermell llampant mantenien l'entrada lliure.

—Si volen veure Miss Dane, sisplau, agafin lloc a la cua del cinema. Si no, circulin —deia el porter—. El cotxe de Miss Dane arribarà d'un moment a l'altre.

Emocionada, l'Elizabeth va agafar pel braç els dos amics. El seu quadern d'autògrafs estava ben guardat a la butxaca del seu impermeable.

—No t'ho imaginaves pas, eh, Julian? —deia—. Oi que és bonic, per part seva, venir a parlar amb la gent

que fa cua en un matí tan lleig i passat per aigua com aquest?

—Es deixa veure als cinemes sovint —aventurà la Joan—, ho he llegit als diaris. Diu que li encanta conèixer els seus fans.

—És bona publicitat, suposo —va somriure en Julian—. I és intel·ligent de no anunciar-ho per endavant, així no s'ha d'enfrontar a una gernació cada cop. Estic impacient per veure la cara que farà el meu cosí Patrick quan li ensenyi l'autògraf de la Kerry Dane. L'hi vendré per un grapat de diners. No ha parat de posar pels núvols la seva pel·lícula durant totes les vacances!

—On ens hauríem de posar per esperar? —preguntà la Joan, nerviosa—. No ens deixen quedar-nos aquí, ens hem de moure.

—A la cua, és clar! —respongué en Julian—. Farem veure que volem veure la pel·lícula com tothom.

La cua més curta era la dels seients més cars. Estava protegida de la pluja per un tendal. Amb en Julian xiulant com si res, els tres amics es van col·locar al darrere.

—Em sento una mica culpable —xiuxiuejà la Joan.

—Serà poca estona —va recordar l'Elizabeth—, ja deuen ser gairebé les deu.

—De fet —va dir en Julian mirant el seu rellotge i després el carrer—, ja passen cinc minuts de les deu. I no hi ha ni rastre del seu cotxe. Si només s'estarà aquí fins a un quart d'onze, ja cal que s'afanyi.

Però l'Elizabeth no l'escoltava.

—Mira, Joan! —va exclamar—. Te'n recordes, d'aquesta escena?

Les dues nenes s'havien girat per mirar la prima vitrina que hi havia a la paret darrere seu. Rere el vidre, hi havia una selecció de fotogrames de la pel·lícula que representaven moments importants de la història. La fotografia que l'Elizabeth assenyalava mostrava la Kerry Dane amb els cabells daurats tots despentinats i la cara plena de llàgrimes, baixant treballosament pel vessant d'una muntanya amb un nadó en braços.

—Sí! —va assentir la Joan, mirant la foto fixament—. Jo tenia el cor dins un puny. Estava convençuda que el petit Stefan es moriria. Després de tot el que la Zara havia fet per allunyar els nens de la zona de guerra, per portar-los a un lloc segur, i quan eren tan a prop de casa seva...

Totalment absortes, les dues amigues es van posar a parlar de la pel·lícula. Juntes van reviure la història de com la valenta nena refugiada, la Zara, interpretada per la Kerry Dane, havia guiat un grup de nens del poble fora de la zona de guerra, aconseguint escapar pels pès de les mines terrestres i del foc enemic. Després havia fet un viatge terrible per les muntanyes, travessant tempestes i borruades, intentant arribar a la seguretat de la granja del seu oncle, a la vall del costat. La Zara va anar donant tot el seu menjar als nens petits i, cap al final, es va mantenir viva menjant neu i prou. I aleshores, l'Stefan, el nen més menut de tots, es va posar d'allò més malalt...

—Em va agradar molt quan la Zara va construir un rai i va transportar els nens a l'altra banda del riu, un per un —va sospirar l'Elizabeth—. Recordes quan van

descobrir que el pont no hi era perquè l'havien destruït? Oh, que en va ser, de valenta! Una líder nata. Estic segura que la Kerry Dane és una persona brillant en la vida real. Tot semblava tan de debò...

—Però on s'ha ficat avui? —va exclamar en Julian, amb veu d'estar empipat.

—Ah! —va dir l'Elizabeth girant-se cap a en Julian, que s'havia passat l'estona vigilant si venia el cotxe—. Vols dir que es fa tard?

—Ja és gairebé un quart —i el noi s'encongí d'espatlles—. El nostre tren surt d'aquí a quinze minuts.

—Doncs hem de tornar a l'estació —va dir la Joan amb aspecte decebut.

—Podem esperar cinc minuts més, oi? —protestà l'Elizabeth.

I, de sobte, es van sentir veus d'alegria. Davant seu, un cotxe va frenar sorollosament, mentre els pneumàtics esquitxaven d'aigua la gent que feia cua.

Una noia radiant va saltar del seient del darrere del cotxe blau. La cabellera daurada era inconfusible, igual que els grans ulls castanys i el seu dolç somriure.

—És ella! —va cridar algú.

—És la Kerry Dane!

Va ser un moment molt emocionant per a l'Elizabeth i la Joan. Per fi veien la Kerry Dane en persona. I era tan bonica com a la pantalla!

Però llavors va venir la decepció. La noia va córrer sota la pluja, passant de llarg pel costat de les cues, i va pujar els esglaons del cinema. El porter estava preparat per obrir una de les grans portes de vidre.

Mentre avançava entre la multitud, l'Elizabeth va veure el cap i el personal del cinema que s'havien posat en fila al vestíbul, disposats a regalar un ram de flors a la jove actriu.

El conductor del cotxe va fer un gest d'urgència quan la nena es va girar cap a la gentada que esperava, i l'Elizabeth va endevinar el pitjor. La Kerry no es quedaria! El cotxe ja s'allunyava a tota velocitat cap a la part del darrere del cinema, a punt per recollir-la per la sortida d'emergència.

Des de dalt dels esglaons, l'actriu adolescent va dir unes breus paraules. Va estar encantadora i molt espontània:

—És meravellós veure-us a tots vosaltres aquí. Espero que us ho passeu tan bé veient *El viatge de la Zara* com jo actuant-hi. Si la pel·lícula us agrada, digueu-ho als vostres amics! Tenia moltíssimes ganes de conèixer alguns de vosaltres, de quedar-me una estona i xerrar una mica, però què més puc dir...?

I després d'un segon, continuà:

—Bé, sí que puc dir una cosa: és molt més fàcil travessar les muntanyes entre tempestes i rufagues que avançar entre el trànsit de Londres!

Es van sentir uns riures d'aprovació entre el públic.

—En fi, ara tinc un gran problema —va seguir parlant la nena—. M'esperen en un altre lloc d'aquí a una estona, molt lluny de Londres. El meu xofer, que també és el meu pare, em diu que no hauria de ser aquí... però no em veia amb cor de decebre-us. Així que l'únic que

puç fer és agrair-vos la vostra presència, entrar corrents a donar les gràcies al gerent i al personal i marxar de pressa!

Va ser un discurs tan agradós, que tots es van empassar la decepció i van aplaudir. Mentre somreia i saludava amb la mà, la Kerry Dane va entrar al vestíbul. La majoria de la gent va avançar per veure com donava la mà als treballadors del cinema. Quin ram de flors tan bonic!

Però l'Elizabeth no. L'Elizabeth s'havia quedat endarrerida, amb el quadern d'autògrafs a la mà. De cop i volta, estava animadíssima.

—Correm cap a la sortida del darrere del cinema —va xiuxiuejar—. És clar que sortirà per allà!

La Joan semblava preocupada.

—No siguis ximpleta, Elizabeth! —va somriure en Julian—. Només tenim deu minuts!

—És prou temps! Sortirà de seguida! Vull demanar-li un autògraf, tant si vosaltres ho feu com si no —exclamà exaltada—. No em penso rendir, ara!

L'Elizabeth va engegar a córrer i va girar la cantonada per on havia desaparegut el cotxe blau. La pluja es feia més i més intensa i la nena s'esquitxava amb els bassals, però tant se li'n donava.

«La Kerry Dane sembla simpàtica», va pensar ben animada, «segur que no li farà res! Només espero arribar a temps. Es veu que té molta pressa!».

Tant de bo s'hagués aturat per escoltar en Julian!

La nena podia sentir la veu del seu amic que corria darrere seu. Ell i la Joan l'encalçaven per intentar fer-la

venir a la raó. Però, per un cop, la nena més rebel va decidir que no li importava comportar-se d'acord amb el seu sobrenom. No pensava deixar que aquells dos ho espatllessin, havia d'aconseguir l'autògraf!

Va córrer tan ràpid com va poder fins a la part del darrere de l'edifici del cinema. Va girar la primera cantonada que va trobar, però aviat va veure que s'havia ficat en un carreró sense sortida. De sobte, es trobava de nassos davant d'una tanca i una filera de contenidors negres amb rodes.

«Oh, no! Devia ser la cantonada següent!», va pensar, quan sentí que en Julian i la Joan passaven de llarg corrent i cridant-la pel nom.

L'ànima li va caure als peus quan li va arribar el so d'un motor que es posava en marxa. Es va girar i va veure passar un cotxe blau que sortia de l'altre carrer.

«Se'n va. L'he perduda!», va pensar l'Elizabeth.

Però, de sobte, el cotxe es va aturar fent una frenada sorollosa.

L'Elizabeth va quedar bocabadada en veure que la Kerry Dane saltava del seient del darrere, encara amb el gran ram de flors a la mà, i corria cap al carreró sense sortida. Anava de dret cap a l'Elizabeth!

Com era possible? Per un moment, l'Elizabeth es va preguntar si els seus amics li havien dit alguna cosa...

No! Va passar corrent per davant de l'Elizabeth sense tan sols fixar-se en ella. Amb la seva cabellera daurada onejant al vent, va arribar al contenidor d'escombraries més proper i va aixecar-ne la tapa.

Va sonar la botzina del cotxe.

—Calla, papa! —va cridar la nena—. No trigaré ni un segon. No em puc emportar aquestes bestieses. Me n'he de desfer!

En Julian i la Joan van aparèixer just a temps per veure com la Kerry Dane llençava el ram al contenidor i en tancava la tapa.

L'Elizabeth no s'ho podia creure, però quan l'actriu es va girar per tornar corrent al cotxe, es va afanyar a barrar-li el pas amb el quadern d'autògrafs estès cap a ella.

—Sisplau, Miss Dane, me'l voldria signar? —va dir gairebé sense alè.

La nena es va tombar cap a ella amb gest despectiu. No s'assemblava gens ni mica al personatge de la pantalla. Els bonics somriures i la simpatia havien desaparegut completament. La seva expressió era dura i la mirada, fulminant.

—És clar que no, corcó! No veus que tinc pressa? —va dir, apartant d'un cop el quadern de l'Elizabeth.

El llibret d'autògrafs va sortir volant i va anar a parar a un bassal.

—El meu quadern! —va cridar l'Elizabeth empipadíssima, mentre intentava recuperar-lo—. Me l'has mullat, ara està tot brut!

—Doncs, mira, com tu —va exclamar la Kerry Dane per sobre de l'espatlla, mentre corria fins al cotxe que l'estava esperant.

Es va ficar dins del cotxe i el vehicle s'allunyà.

L'Elizabeth va quedar dreta, amb el quadern a la mà, fent-se creus de la grolleria de la noia.

—Quina mala bava! —va exclamar la Joan, i va agafar el quadern per netejar-lo amb cura amb un mocador de paper.

—Has vist el que ha fet amb aquelles flors tan precioses? —va preguntar l'Elizabeth, reaccionant per fi—. Unes flors fresques tan boniques... Quina manca de sensibilitat, no?

—I nosaltres que ens pensàvem que era una noia tan maca —va dir la Joan, que estava tan sorpresa com l'Elizabeth—. Però no ho és gens ni mica.

—És absolutament horrible! —va afirmar l'Elizabeth.

Com que en Julian no havia vist la pel·lícula de la Kerry Dane, no patia cap desil·lusió.

—Has dit al teu pare que coneixeríem la vertadera Kerry Dane —comentà amb un somriure irònic—. I ho hem fet.

—El pare! —va recordar l'Elizabeth, espantada—. El tren! Ara perdrem el tren!

—No, no el perdrem —va dir en Julian donant un cop d'ull al seu rellotge—, però hem de córrer!

—Li donaré aquestes flors al meu pare perquè les regali a la mare! —va exclamar l'Elizabeth, i tornà al cubell de les escombraries—. Això l'animarà!

Cinc minuts després, l'Elizabeth ja estava molt més contenta. S'havia acomiadat del seu pare i ara estava sana i estalvia dins del tren.

—Ho veus, Julian? Ja t'he dit que ens sobrava temps!

Havia estat un episodi incòmode i humiliant. La Kerry Dane havia resultat ser una persona totalment

diferent en la vida real. Una persona odiosa! Però l'Elizabeth no pensava xerrar-ho a ningú. Se n'oblidaria i ja està.

Tornava a Whyteleafe, el millor internat del món.

El tren va començar a moure's, però de seguida va vibrar i s'aturà. En algun lloc, a la part del darrere, algun viatger triganer pujava al vagó de primera classe amb un munt d'equipatge.

Després es va sentir el batre d'unes portes i un altre cop el xiulet del guardavies... i per fi es van posar en camí.

